

Arrest

nr. 251 729 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 40
1400 Nijvel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam, en X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 11 oktober 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoeken op 21 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 25 augustus 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit San Salvador en de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U zou met uw echtgenote, mevrouw K. Y. F. de L. (...), tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit El Salvador in residentie de Montserrat gewoond hebben. U zou als chauffeur gewerkt hebben in het bedrijf Geothermia, waar ook uw echtgenote werkte.

U zou geen problemen hebben gekend in El Salvador, tot u op 11 september 2019 op het werk een telefoon zou hebben gekregen van een onbekende persoon. Er werd u verteld dat uw echtgenote een groot probleem had omdat ze met de politie had gesproken en dat daardoor een bendelid was opgepakt en geslagen. Verder gaf de beller u alle informatie over u en uw familie, evenals de plaats waar u woonde. Verder vertelde hij dat hij u en uw familieleden zou moeten doden, maar dat het niet moment was. In ruil voor die gunst zou u wel 5000 dollar moeten betalen. U zei nog dat uw vrouw dat niet kon gedaan hebben, maar de beller schonk geen aandacht aan hetgeen u zei. Uiteindelijk zou u hebben ingelegd.

U zou naar uw vrouw hebben gebeld die naar u kwam, u zou haar hebben ingelicht, maar jullie zouden toch nog hebben gewerkt. Dezelfde dag zou u naar het openbaar ministerie zijn gegaan om een klacht in te dienen. Jullie zouden naar jullie huis zijn gegaan om nog wat spullen te pakken, maar gaan slapen zijn bij uw schoonouders, waar u vanaf dan tot uw vertrek uit El Salvador zou hebben verbleven.

U zou gezien hebben dat u nog regelmatig oproepen had gekregen van voor u onbekende nummers. U besloot uw SIM-kaart uit uw GSM te halen. Daarna zou uw vrouw telefoons hebben gekregen, maar ze zou net als u maar één keer de telefoon hebben opgenomen.

Jullie begonnen al vrij snel te denken dat het beter zou zijn om het land te verlaten. Op 22 september keerde u terug naar uw huis om spullen te gaan ophalen. Daar werd u aangesproken door een man waarvan u vermoedt dat het een bendelid is. Hij vroeg wat jullie aan het doen waren en of de woning zou achtergelaten worden. Hij sprak op een agressieve toon.

U en uw vrouw zouden nog tot eind september zijn gaan werken, maar altijd bij uw schoonouders zijn gebleven tot uw vertrek uit El Salvador. Omdat u vreesde dat de bendeleden u zouden blijven lastigvallen, besloten jullie om het land te verlaten.

Uiteindelijk verlieten jullie El Salvador op 10 oktober 2019 en kwamen jullie daags nadien in België aan. Op 16 oktober 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u volgende documenten in: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, het oude en het nieuwe paspoort van de zoon van uw vrouw, de geboorteakte van de zoon, brieven met de vraag tot stopzetting van uw werkcontract van u en uw vrouw, een document gelinkt aan ontslagbrief, uw rijbewijs en het rijbewijs van uw vrouw, de eigendomsakte van het huis, bewijs dat het ouderlijk gezag van haar zoon volledig aan haar werd toegewezen, bewijs van de klacht bij openbare orde. Uw echtgenote diende naast deze documenten ook nog het scholingsbewijs van het haar zoon neer, alsook documenten van het openbaar ministerie, reservatiedocumenten van een reis naar Panama, boekingsaanvraag voor de vlucht naar Madrid en de facturen hiervan en documenten over het algemeen geweld in El Salvador.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De

subsidiare beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen afpersing blijkt puur crimineel van aard te zijn geweest, daar u zelf aangeeft dat de reden waarom u zogenaamd lastiggevallen werd een drogreden was. U werd immers verteld dat uw vrouw een bendelid zou hebben aangegeven, maar dit zou niet gebeurd zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p.6). U haalt zelf geen enkele reden aan waarom u of uw vrouw in het bijzonder zou worden gevisieerd in El Salvador, aangezien u in het verleden geen problemen kende (persoonlijk onderhoud CGVS, p.8) en u geen specifiek profiel heeft waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden gevisieerd. De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Daarnaast zijn de door u aangehaalde feiten niet geloofwaardig.

U zou een telefoontje hebben gekregen, maar het is op zijn minst vreemd dat ze uw nummer konden traceren daar het een privé-nummer is en enkel gekend is door uw baas, die u kon bellen om u opdrachten te geven als chauffeur (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Het is verder niet geloofwaardig dat u zou zijn gevraagd om 5000 dollar te geven, maar dat ze niet zeiden waar en hoe dat geld zou moeten worden overhandigd. U wist alleen te vertellen dat u binnen een week dat geld zou moeten geven. Als verklaring dat u niet wist waar u het geld zou moeten overhandigen, stelt u dat u vlug had ingelegd en u het daarom niet wist. Gezien het feit dat ze u wel alle andere informatie verschaffen, is het niet geloofwaardig dat ze net deze cruciale informatie zouden achterhouden (persoonlijk onderhoud CGVS p.9).

U zou ook nadien wel nog telefoons hebben ontvangen, maar niet meer hebben opgenomen. Uw vrouw zou wel een keer de telefoon hebben opgenomen, maar ook in dat telefoontje werd er geen melding gemaakt van het afpersingsgeld noch van de plaats waar het zou moeten worden afgeleverd (persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 8; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Er zou enkel melding gemaakt zijn van het feit dat u naar de politie zou zijn geweest en er werd u gevraagd waar jullie waren.

Ook over het incident van 22 september blijft u opvallend vaag. U stelt dat u in de ochtend een bendelid aan de woning had gezien toen u spullen ging ophalen. Ook tijdens dat kort gesprek was er geen verband tussen de telefoons en de aanwezigheid van deze persoon, aangezien er niet verwezen werd hiernaar (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

Verder kunnen wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas aangetast door een aantal vaststellingen betreffende de documenten die en uw echtgenote meenamen. Zo legt u een ontslagbrief neer, gedateerd op 12 september 2019 met de vraag om het contract te beëindigen op 19 september 2019. U stelt zelf nog gewerkt te hebben tot eind september 2019 (29 of 30) (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). U vermeldt net zoals uw echtgenote dat een termijn van vijftien dagen werk nog moest worden afgewerkt om een vertrekpremie te krijgen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 7). Dat jullie hiervan niet op de hoogte zouden zijn geweest zijn gezien het feit dat jullie al lang op deze plaats werkten, is niet geloofwaardig.

Nog straffer is het feit dat uit de documenten van het reisbureau blijkt dat jullie reeds op 4 september 2019 een voorstel met vertrekdatum kregen, dus vóór het incident van 11 september 2019 en de herboeking naar oktober dateert volgens dit document van 12 september 2019, zijnde daags na het vermeende incident. Dit wijst er op dat jullie reeds voor 11 september 2019 de intentie hadden om het land te verlaten. Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde ze dat ze 'niet wist waarom die data erop werden gezet' en dat 'het samenhangt met de facturen waarop de data van 20 en 25 september staan' (persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 9). Dit is niet geloofwaardig. Dat er zomaar twee andere data zouden worden gebruikt zonder reden valt niet te verklaren (zie documenten 18 en 19).

Ook het document 'aan wie het aanbelangt' als bewijs van scholing van de zoon van uw vrouw, staat reeds 11 september vermeldt. Het is weinig geloofwaardig dat jullie in de gegeven omstandigheden reeds op de dag van het incident een document aan de school zouden aanvragen.

De documenten (stukken 16, 20) inzake uw klacht tegen een onbekende persoon bij het openbaar ministerie zijn onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen, integendeel. Zo blijkt er geen inhoudelijke informatie betreffende de door u ingeroepen feiten in de documenten te staan, behoudens het feit dat uw klacht betrekking heeft op het delict 'afpersing' ("delito de extorsion"). Deze stukken verwijzen op geen enkele wijze naar onderzoeksresultaten die betrekking hebben op de door u ingeroepen feiten maar getuigen hoogstens (en zonder enige verificatie van de feiten) dat u een aangifte hebt gedaan. Daarnaast blijkt dat u zich in deze documenten identificeert als student ("estudiante") terwijl u zich voor de Belgische asielinstanties als werknemer (chauffeur) presenteert. Dit element ondergraaft nogmaals uw algemene geloofwaardigheid. Tot slot hebben deze documenten een gesolliciteerd karakter daar blijkt dat zij specifiek zijn afgeleverd om te worden gebruikt in het kader van een migratie naar België (document 16: "La certification solicitada es necesaria para ser presentada en:" [...] "Migracion del pais de Belgica para tramite de asile humanitario", "Het gevraagde attest is nodig om te worden voorgelegd in:" [...] "Migratie van het land België voor de behandeling van humanitair asiel"; document 20, p. 4: [...] "para ser presentado en migracion del pais de Belgica" [...], [...] "om voor te leggen bij migratie van het land België" [...]). Gezien elk verder onderzoek van de door u ingeroepen feiten door de gerechtelijke of politionele diensten van El Salvador hierdoor in zekere zin zonder voorwerp wordt, ontstaat hierdoor de perceptie dat deze documenten niet meer zijn dan een dienstverlening voor migratiedoeleinden.

De overige door u meegebrachte documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststelling in positieve zin te wijzigen. Ze hebben betrekking op uw identiteit, uw werk, uw eigendom, de zoon van uw echtgenote, een geplande reis en uw vertrek uit El Salvador. Deze elementen worden momenteel niet in twijfel getrokken maar hebben geen impact op de geloofwaardigheid van uw relaas.

De algemene artikels over bendegeweld hebben geen impact op jullie persoonlijke situatie.

Gezien de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk worden bevonden kunnen zij geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Salvador. Daar zou u gewoond hebben in Residentie Montserrat en er uw eigen woning bezitten. U bent gehuwd met de heer J. L. L. A. (...). U heeft een zoon uit een vorige relatie. U werkte bij het bedrijf Geothermia en uw financiële situatie in El Salvador was goed.

U was op 11 september 2019 evenals uw echtgenoot, op uw werk aanwezig. Jullie werkten evenwel niet op dezelfde afdeling. Hij kreeg op die dag een telefoontje van een hem onbekende man die hem vertelde dat u een bendelid had verklikt bij de politie, waardoor dit bendelid zou zijn opgepakt en geslagen. Uw gezin werd bedreigd met de dood. De beller zou gevraagd hebben om 5000 dollar afpersingsgeld. Uw man lichtte u snel na het ontvangen van dit telefoontje over de inhoud van het gesprek.

Jullie gingen dezelfde dag nog klacht indienen bij het openbaar ministerie, gingen nog wat spullen ophalen bij u thuis en gingen slapen in het huis van uw schoonouders. Daags nadien dienden u en uw man bij het bedrijf een vraag in tot ontslag. De datum van beëindiging van het werk zette u op 19 september 2019.

Uw echtgenoot kreeg in de volgende periode nog verschillende telefoontjes, maar hij nam niet op. U begon na drie dagen ook telefoons te krijgen en u zou een keer hebben opgenomen. Daarin werd gezegd dat ze wisten dat u naar de politie was geweest.

Op 22 september 2019 keerde u naar uw huis in Montserrat om spullen te verhuizen. Daar zagen jullie een man die eruit zag als een bendelid en die jullie aansprak met de vraag of jullie aan het verhuizen waren.

Jullie kregen angst en troffen verdere voorbereidingen om het land te verlaten.

Uiteindelijk verlieten jullie El Salvador op 10 oktober 2019 en kwamen jullie daags nadien in België aan. Op 16 oktober 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u volgende documenten in : uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, het paspoort van uw man, de identiteitskaart van uw man, het oude en het nieuwe paspoort van uw zoon, de geboorteakte van de zoon, brieven met de vraag tot stopzetting van uw werkcontract van u en uw man, een document gelinkt aan ontslagbrief, uw rijbewijs en het rijbewijs van uw man, de eigendomsakte van het huis, bewijs dat het ouderlijk gezag van uw zoon volledig aan u werd toegewezen, bewijs van de klacht bij openbare orde. U diende naast deze documenten ook nog het scholingsbewijs van uw haar zoon neer, alsook documenten van het openbaar ministerie, reservatiedocumenten van een reis naar Panama, boekingsaanvraag voor de vlucht naar Madrid en de facturen hiervan en documenten over het algemeen geweld in El Salvador.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de motieven die u aanhaalt waarom u een verzoek om internationale bescherming indient, volledig in lijn liggen met de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, de heer J. L. L. A. (...).

In zijn dossier werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar de ingeroepen feiten niet aannemelijk werden bevonden. Gezien uw aanvraag volledig in het verlengde ligt van diens aanvraag, dient ook in uw verzoek een weigeringsbeslissing genomen te worden.

De beslissing in het dossier van uw man luidt als volgt :

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt en het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden achten, geven verzoekende partijen aan in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en herhalen zij kort hun individuele vluchtmotieven. Zij betwisten de bestreden beslissingen in zoverre de adjunct-commissaris-generaal hierin van oordeel is dat de door hen ingeroepen persoonlijke feiten geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming en zetten in dit verband het volgende uiteen:

“Het CGVS meent dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat ze El Salvador diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat

ze een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties die haar asielrelaas zouden ondermijnen.

Verzoekende partij betwist dit besluit en zal punt per punt de argumenten van verwerende partij weerleggen en vervolgens haar noodzaak aan internationale bescherming aantonen.

a) Over de verschillende telefoontjes gekregen door de bende 18

De verwerende partij stelt de verklaringen van verzoekers betreffende de door de bende 18 ontvangen oproepen en de inhoud van die gesprekken ter discussie op grond van de volgende omstandigheden:

- Het zou niet duidelijk zijn hoe de bende het nummer van de verzoeker zou hebben verkregen, aangezien het een privé-nummer is, dat alleen zijn baas heeft;
- Het zou niet geloofwaardig zijn dat de bende vroeg om de betaling van 5.000 dollar in ruil voor hun leven, maar niet zei waar en hoe het geld aan hen zou worden gegeven;
- Het zou verdacht zijn dat toen verzoekster ook een oproep ontving, er geen melding werd gemaakt van de \$5.000 of van de plaats waar dit geld zou worden geleverd.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij zich beperkt tot details: de wijze waarop de leden van de bende het telefoonnummer van verzoeker hebben verkregen, heeft geen invloed op de realiteit van de gebeurtenis zelf - waarover verzoeker nauwkeurige en precieze informatie heeft gegeven die getuigt van een werkelijke ervaring.

Het feit dat het nummer van verzoeker "een privé-nummer is en enkel gekend is door [zijn] baas" heeft geen invloed op deze overweging: verzoeker heeft slechts één nummer - dat hij aan zijn naaste verwanten en familie, alsmede aan zijn collega's en leden van zijn bedrijf (inclusief zijn baas) heeft gegeven.

Op dit moment, is het verkrijgen van een nummer geen kwestie van genialiteit. Verzoeker meent inderdaad dat ze het hadden kunnen verkrijgen door wat onderzoek te doen op Facebook – waar verzoeker al dingen heeft verkocht op tweedehands groepen en zijn telefoonnummer heeft vermeld.

Bovendien vond verzoeker het niet verdacht dat een onbekend nummer contact met hem zou opnemen. Zoals hij uitlegt, was hij met zijn collega's op de bedrijfsparkeerplaats, in afwachting van instructies van zijn baas over een komende opdracht:

(...)

(notities van verzoeker, p. 9).

Het is dan noodzakelijk om de nadruk te leggen op het relatief korte karakter van het telefoongesprek: het duurde slechts 4-5 minuten. Het onderwerp van de 5.000 dollar die als "renta" moet worden betaald, werd pas helemaal aan het eind genoemd - en verzoeker gaf de beller niet de gelegenheid om daarna veel te zeggen, want hij hing snel op.

In de dagen daarna bleef verzoeker telefoontjes ontvangen van hetzelfde nummer. Hij heeft het dan geblokkeerd. Andere onbekende nummers begonnen hem te bellen. Ongeveer 3 dagen later besloot verzoeker vervolgens zijn operator te bellen met het verzoek zijn lijn te verbreken. Dit kost echter tijd. Omdat hij niet in staat was zichzelf op deze manier in gevaar te blijven brengen, haalde verzoeker zijn simkaart uit zijn telefoon en vernietigde deze.

(...)

(notities van verzoeker, p. 7).

Als gevolg daarvan heeft verzoeker nooit meer de (talrijke) telefoontjes van de bende 18 beantwoord – die hem ongetwijfeld wilde herinneren aan hun laatste gesprek en het feit dat ze hen 5.000 dollar moesten betalen in ruil voor hun leven.

(...)

(notities van verzoeker, p. 10-11).

Aangezien verzoeker zijn simkaart had vernietigd, konden gedurende enkele dagen geen nieuwe oproepen worden ontvangen. Echter, op 23 september 2019, terwijl ze zich aan het aankleden waren en zich klaarmaakten, ging de telefoon van verzoekster over. Nietsvermoedend nam ze haar telefoon op met een mechanisch gebaar. Ze had geen idee dat het de bende kon zijn – omdat ze alleen haar man hadden gebeld. Verzoekster bleef in shock en kon niets zeggen. Haar man, die hiernaast zat, begrijpt snel wat er aan de hand was. De persoon aan de andere kant van de telefoon had alleen tijd om te vragen waar ze zijn en om te zeggen dat ze wisten dat ze een klage hadden ingediend – voordat verzoeker haastig ophangt.

De enige keer dat verzoekster een oproep ontving, duurde het gesprek dus minder dan een minuut. Het gebeurde allemaal heel snel.

Verzoekers hebben de bende nooit de tijd gegeven om over de "renta" te praten. Het argument van de verwerende partij – dat het verdacht is dat het gesprek niet over de 'renta' ging – houdt duidelijk geen steek.

De argumenten die de verwerende partij gebruikt om de verklaringen van de verzoekers en de realiteit van de ontvangen telefoontjes in twijfel te trekken, zijn dan ook onvoldoende overtuigend. Verzoekende partij kan de redenering van verwerende partij niet volgen daar zij de verklaringen van verzoekers niet in het geheel heeft genomen en enkel gefocust heeft op zeer klein details die geen belang hebben voor de evaluatie van de vrees van verzoekers.

De situatie in El Salvador is echter goed bekend bij de verwerende partij. De gewapende bendes handelen op een ongedifferentieerde manier en kiezen hun slachtoffers in het wilde weg.

(...)

(notities van verzoeker, p. 6).

In de rapporten wordt benadrukt dat een zeer breed scala aan mensen het risico loopt slachtoffer te worden. In het onderhavige geval vallen verzoekers specifiek onder een van de categorieën van personen die specifiek zijn geïdentificeerd als risicopersonen:

"(...) (stuk 5, pp. 11-12).

(Vrije vertaling: "...)

Het maakt in casu niet uit of verzoekers al dan niet informatie hadden gegeven aan de politie over een van de leden van bende 18, wat zou hebben geleid tot de arrestatie en opsluiting van deze laatste: het belangrijkste is dat de leden van bende 18 dachten dat dit het geval was en daarom op basis daarvan wraak wilden nemen!

De omstandigheden en de door verzoekers afgelegde verklaringen getuigen van een reëel gevaar: zij werden – zij het ten onrechte – beschuldigd van het verstrekken van informatie over de bende 18 aan de autoriteiten en werden met de dood bedreigd. Ze kregen vervolgens onophoudelijk telefoontjes van de bende en werden gedwongen om hun toevlucht te zoeken en zich te verstoppen bij hun ouders. Het feit dat de bende zelfs het nummer van verzoekster had gebeld, hoewel ze dat nummer enkel aan de politie hadden gegeven op de dag dat ze hun klacht indienden, getuigt van het feit dat ze in het land geen bescherming konden krijgen: de bendes hebben banden en werkten samen met de politie, die corrupt was. In slechts één maand tijd veranderde het leven van verzoekers – die stabiel en goed waren – volledig en moesten ze hun land en hun familie verlaten en ontvluchten.

b) Over het incident van 22 september 2019

De verwerende partij bekritiseert verzoekers voor hun vaagheid over deze gebeurtenis. Zij vindt het verdacht dat er tijdens het korte gesprek dat ze met het bandlid hadden, geen melding is gemaakt van de telefoontjes.

Daarbij verwacht verweerster van verzoekers dat zij informatie verstrekken die zij, gezien de snelheid waarmee deze bijeenkomst plaatsvond, niet zouden kunnen verstrekken.

Zoals door verzoeker wordt uitgelegd (notities van verzoeker, p. 7) :

(...)

De enige vragen die in verband met dit evenement aan verzoeker werden gesteld, zijn echter de volgende (notities van verzoeker, p. 10) :

(...)

De verzoekers waren niet vaag – ze vertelden het verhaal zoals het gebeurde en beantwoordden de vragen die hen werden gesteld.

De ontmoeting duurde maar een paar seconden: net toen ze klaar waren met het inpakken van alles en het huis sloten om te vertrekken, kwam deze persoon aan. Verzoekers hadden deze persoon nog nooit eerder gezien. Ze probeerden uit te vinden wat deze persoon wilde en wie hij was – maar de persoon verachtte het niet om te antwoorden, en vertrok met een boze, zelfs afwijzende blik op zijn gezicht, wat leek te betekenen "alsof je niet weet wie ik ben". Verzoekers waren zich hier duidelijk van bewust: zijn tatoeages en zijn manier van spreken konden niet bedriegen. Verzoekers hebben daarom niet nog een minuut gewacht, uit angst dat hij terug zou komen met versterkingen, en zijn onmiddellijk gevlucht.

On ne peut reprocher aux candidats le fait que l'entretien n'a pas porté sur les sujets que le CGRS aurait souhaité entendre.

c) Over de documenten ingediend ter staving van het verzoek om internationale bescherming

De verwerende partij is van mening dat de geloofwaardigheid van het asielverhaal van de verzoekers wordt aangetast door bepaalde elementen die voorkomen in vier van de documenten die verzoekers ter staving van hun asielaanvraag hebben ingediend:

- Wat de ontslagbrief betreft: de verwerende partij acht het verdacht dat de beëindiging van de overeenkomst, die op 12 september was geformuleerd, voor de 19 september was aangevraagd; en dat verzoekers niet op de hoogte waren van het feit dat een termijn van 15 dagen noodzakelijkerwijs moest worden ingevuld om een ontslagvergoeding te kunnen ontvangen. ;

- Wat de reisdocumenten naar Europa betreft: de verwerende partij acht de verklaringen van verzoekers onbetrouwbaar, aangezien uit de op de reisdocumenten vermelde data blijkt dat verzoekers de wens zouden hebben geuit om te vertrekken vóór de gebeurtenissen waarover zij zich beklagen ;

- Wat betreft de brief van de school: de verwerende partij is van mening dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers op de dag van het eerste incident (telefoontje van 11.09.2019) de tijd hebben genomen om een officieel document van de school aan te vragen;

- Met betrekking tot de klacht: ten eerste merkt de verwerende partij op dat het document geen inhoudelijke informatie of resultaten van het onderzoek bevat; ten tweede vindt de verwerende partij het verdacht dat het document vermeldt dat verzoeker een "student" is wanneer hij zich voordoet als werknemer (chauffeur); ten slotte merkt de verwerende partij op dat het document een "gevraagd" karakter heeft omdat het vermeldt dat het is afgegeven met het oog op gebruik in het kader van de migratie naar België, wat de ingediende klacht ineffectief zou maken.

Wat betreft het ontslag van verzoekers, in de eerste plaats: de dag na de eerste dreigende oproep namen verzoekers het besluit dat zij hun baan zouden moeten opzeggen. Aan de telefoon had de bende 18 inderdaad bewezen dat ze alles wisten over hun leven: waar ze werkten, waar ze woonden,.....Het was een kwestie van geen risico's nemen.

Door de vraag "Waarom de volgende dag je ontslag al indienen, het is een ingrijpende gebeurtenis, maar gebeurt veel in El Salvador. Je woonde in een gesloten wijk. Waarom dan al", doet de Protection Officer een waardeoordeel, dat verzoekers niet kunnen aanvaarden. Als ze hadden gewacht met het nemen van stappen om hun werk, huis, enz. te verlaten, zouden ze integendeel zijn beschuldigd van te lang wachten en onnodige risico's hebben genomen!

Zoals de Protection Officer zegt, zijn dit « dingen die gebeuren in El Salvador ». Zoals verzoeker uitlegde (notities van verzoeker, p. 9), hoor je over deze dingen, deze gevaren... maar je gelooft nooit dat je op een dag "deel zal uitmaken van de statistieken"...

(...)

Dus op de dag dat je dat bent, moet je actie ondernemen – en snel, om het ergste te voorkomen.

Op 12 september hebben verzoekers daarom hun ontslag ingediend. De brief die zij gaven was gedateerd "19 september" om de volgende reden: aangezien de salarissen op de 20e van elke maand werden betaald, geloofden zij te goeder trouw dat het contract kon worden opgezegd voordat de nieuwe "salarisperiode" begon. Bovendien, en dat is het belangrijkste, wilden ze zo snel mogelijk kunnen stoppen met werken – om elk gevaar te vermijden.

Ze hoopten dat dit mogelijk was – maar helaas was dat niet het geval, omdat de periode van 15 dagen contractueel was vastgelegd.

Verzoekers hebben nooit gemeld dat ze het "niet wisten". Zoals verzoeker duidelijk heeft gemaakt, hoopte hij zijn werk zo snel mogelijk te kunnen voltooien.

(...)

(notities van verzoekster, p. 7)

Ten tweede, wat de reisdocumenten betreft, zijn de data die op de documenten van het reisbureau staan vermeld inderdaad verkeerd. Dit blijkt allereerst uit de facturen, waaruit duidelijk blijkt dat de aankopen op 20 en 25 september werden gedaan en niet op 4 en 12 september (stuk 10). Zij hebben zelfs een bevestiging ervan gekregen door het reisbureau, waartoe zij zich hebben gewend (zie stuk 9).

Dit is ook in overeenstemming met de verklaringen van verzoekers (voy. notities van verzoeker p. 7 en notities van verzoekster, p. 4).

Met betrekking tot de brief van de school, ten derde: zoals verzoeker heeft uitgelegd, onder normale omstandigheden, waren het de ouders van verzoekster die de zoon van school gingen ophalen. Op die dag hadden ze vanwege de gebeurtenissen aangekondigd dat ze er zelf naartoe zouden gaan en die avond thuis zouden komen slapen.

(...)

(notities van verzoeker, p. 10)

Zoals verzoeker uitlegt, konden zij hun zoon niet zonder verdere formaliteiten van school halen: zij moesten naar een leraar gaan en erover praten:

(...)

Verzoekers vinden het moeilijk te begrijpen hoe het feit dat ze een document hebben aangevraagd waarin de terugtrekking van het kind van school op de dag van het incident werd geformaliseerd, onredelijk kon lijken: ze goed wisten hoe deze dingen in El Salvador gingen, ze werden bang en daarom hebben ze direct alle maatregelen genomen om zichzelf te beschermen. Dus, ze verlieten hun huis, ze gaven hun ontslag direct in, en ze haalden hun kind van school om hem te beschermen!

Het argument van de verwerende partij is dus niet overtuigend.

Wat de klacht van de verzoekers betreft, moet ten slotte worden herinnerd aan de context waarin verzoekers dit document hebben ontvangen. Op 11 september 2019 gingen ze naar de "fiscalia" om een klacht in te dienen over de dreigementen die diezelfde ochtend nog telefonisch werden ontvangen. Op

die dag ontvingen zij slechts één kleine document (zie stuk 11) – niet het "volledige" document van hun klacht. Zij kregen te horen dat dit laatste document over een week klaar en beschikbaar zou zijn. Een week later, op 17 september 2019 (datum op het document in kwestie, zie stuk 12), gingen verzoekers opnieuw naar de "Fiscalia" om het papier op te halen en na te gaan of het onderzoek was gevorderd. Op die dag krijgen ze echter te horen dat het papier nog steeds niet klaar was. Verzoekers werden relatief ontevreden en werden wanhopig op zoek naar bewijs – ze wisten dat ze van plan waren om binnenkort te vertrekken en wilden bewijs van hun klacht kunnen krijgen. Er wordt hen gevraagd waarom dit zo hardnekkig is, en verzoekers legden dan ook uit dat ze voor hun veiligheid wilden vluchten en naar België wilden gaan. Na deze uitleg stemden de politieagenten er vervolgens mee in om hen een "op maat gemaakt / op afroep" papier te bezorgen. Daarom vermeldt het document specifiek dat het bedoeld is om te worden gebruikt "in verband met de migratie naar België". Dit is niet het "officiële" document met betrekking tot hun klacht – die nog steeds niet klaar was – maar het is het document dat de politie heeft toegezegd aan hen te geven op de dag dat ze terugkwamen bij de "fiscalia".

In ieder geval, gezien het feit dat zelfs het "officiële" document met betrekking tot hun klacht van de vorige week nog niet klaar was, is het niet verwonderlijk dat er nog geen onderzoek is uitgevoerd... Verzoekers kunnen niet verantwoordelijk worden gesteld voor de tekortkomingen van de politie: verzoekers zijn niet verantwoordelijk voor het feit dat het ontvangen document geen melding maakt van een "resultaat van het onderzoek".

Verzoekers zullen in ieder geval snel te weten komen dat er geen follow-up kan worden verwacht met betrekking tot hun zaak – gezien de duidelijke banden die bende 18 heeft met de lokale politie (die waarschijnlijk het telefoonnummer van verzoekster aan de bende 18-leden heeft verstrekt).

Uiteindelijk, de reden waarom de titel "student" op het betreffende document (stuk 12) wordt vermeld, houdt eenvoudigweg verband met het feit dat dit de manier is waarop personen "standaard" worden geregistreerd bij de Salvadoraanse autoriteiten. Dit blijkt uit de identiteitsdocumenten van verzoekers (stuk 14), waarin beide worden vermeld. Je moet naar de administratie gaan met al je diploma's en bewijzen van prestaties om de verandering door te voeren – en dat hebben verzoekers nooit gedaan.

De elementen die de verwerende partij in de door verzoekers overgelegde documenten bewaart, volstaan niet om de verklaringen van verzoekers over hun asiel in twijfel te trekken. Ze waren consistent en boden een verhaal dat getuigt van een levenservaring – die zelf getuigt van een reëel gevaar voor het leven van de aanvragers, die om deze redenen als vluchteling zouden moeten worden erkend.

d) Conclusie

Verzoekers hebben coherente en plausibele verklaringen afgelegd die totaal overeenkomen, ook met de algemene informatie uit objectieve verslagen.

De verwerende partij heeft gezegd dat "de door u ingeroepen afpersing blijkt puur crimineel van aard te zijn geweest, daar u zelf aangeeft dat de reden waarom u zogenaamd lastiggevallen werd een drogreden was. U werd immers verteld dat uw vrouw een bendelid zou hebben aangegeven, maar dit zou niet gebeurd zijn. U haalt zelf geen enkele reden aan waarom u of uw vrouw in het bijzonder zou worden gevisieerd in El Salvador, aangezien u in het verleden geen problemen kende en u geen specifiek profiel heeft waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden gevisieerd".

Daarbij gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de realiteit die op dit moment in El Salvador heerst. Verzoekers hebben consistente en duidelijke verklaringen afgelegd – die getuigen van een reëel gevoel voor ervaring. Die ervaring maakt deel uit van een realiteit die vandaag de dag bestaat in El Salvador, waar gewapende groepen hun slachtoffers in het wilde weg kiezen om hen te dwingen te betalen. Verweerster vraagt verzoekers om uitleg waar er eenvoudigweg geen is: verzoekers kunnen geen zinnige uitleg geven voor iets dat niet zinvol is. De gewapende bendes in El Salvador handelen op een ongedifferentieerde manier – en alleen al de demonstratie dat men geld heeft (al was het maar door gewoon zijn werk te doen) kan een reden zijn om het slachtoffer te worden van de gewapende bendes. Verzoeker heeft ook veel documenten verzameld om zijn relaas te steunen en heeft duidelijk zijn plicht van mededeling nageleefd.

Zelfs indien men zou aannemen dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zijn, quod non, en tevens niet worden gestaafd door bewijsstukken, quod non, dan nog moeten deze verklaringen, in samenhang gelezen worden met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie punten 2.1.3 en 2.1.4).

Verzoekers voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikels 48/6, §4, en 48/7 Vw, daar ze reeds in het verleden werden vervolgd en daar ze een inspanning hebben geleverd om hun aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover ze beschikken hebben voorgelegd, verklaringen hebben gemaakt die samenhangend zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend is, hun

aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk hebben ingediend, en in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd."

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen en citeren zij uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 en de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016. Zij menen dat hen *in casu* in hoofdzaak oppervlakkige tegenstrijdigheden en zogezegde 'onwaarschijnlijke' verklaringen worden verweten, maar dat er van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas geen sprake is. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd, zo stellen verzoekende partijen, die verwijzen naar hun betoog in dit verband verder in hun verzoekschrift. Verzoekende partijen stellen te volharden in hun verklaringen en menen dat hun "*hoedanigheid van risicoprofiel*" ook daadwerkelijk correspondeert met de door hen aangehaalde feiten en neergelegde informatie en dat er aldus duidelijk sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekende partijen menen bovendien een verhoogd risico op vervolging te lopen in El Salvador als terugkeerders uit het buitenland. Dit volgt volgens hen onder meer uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, waaruit zij citeren. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband tevens naar en citeren uit het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van februari 2020. Verzoekende partijen betogen dat zij als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18 tot een bepaalde sociale groep behoren die een zeer reëel risico op vervolging loopt in El Salvador.

Vervolgens houden verzoekende partijen een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en menen zij dat dit *in casu* breed dient te worden toegepast, waarna zij elk van de voorwaarden voor erkenning van de vluchtelingenstatus op hun persoonlijke geval toepassen. Zij argumenteren uitgebreid dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van het behoren tot de sociale groep van "*personen die in een colonia wonen die gecontroleerd is door een bende*", de sociale/politieke groep van mensen die als "*tegenstanders van de bende*" worden beschouwd, de sociale groep van "*personen in beroepsgroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van openbaarvervoers medewerkers en overheidsmedewerkers*" of de sociale groep van "*terugkeerders uit het buitenland*" en dat zij de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten niet kunnen krijgen gezien de situatie in het land.

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gaan in op de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en betogen vervolgens dat er gezien de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Zij betogen verder dat waar de adjunct-commissaris-generaal overweegt dat er geen elementen zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij terugkeer naar El Salvador een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en dat ze overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald hebben, zij in het geheel geen rekening houdt met "*de aard van het geweld per se in El Salvador*". Zij menen dat uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 blijkt dat er sprake is van geweld in El Salvador en niet wordt uitgesloten dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Uit dit rapport blijkt volgens hen duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, aldus verzoekende partijen. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissingen maakt de motivering van de adjunct-commissaris-generaal volgens hen gebrekkig en lacunair. Meerdere elementen verhogen de risico's in hun hoofde, zo vervolgen verzoekende partijen, die erop wijzen dat ze in een *colonia* woonden die gecontroleerd werd door de bende 18, dat ze als tegenstanders van de bende worden beschouwd en dat ze naar Europa gevlucht zijn.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij betogen dat de adjunct-commissaris-generaal hun relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en onvoldoende rekening houdt met "*de situatie van jongeren en familieleden van*

politiewerkers, zoals verzoeker, met betrekking tot gewapende groepen in El Salvador". Zij menen dat zij opnieuw moeten worden gehoord en dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd zodat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 6);
- het artikel "*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*", beschikbaar op <http://www.espoirdasile.org/images/uploaded/DOSSIER%20PREUVE.pdf> (stuk 7);
- het rapport "*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*" van UNHCR van maart 2010 (stuk 8);
- een e-mail van het reisbureau met correctie van data (stuk 9);
- facturen voor de aankoop van vliegtickets (stuk 10);
- documenten verkregen bij de "*fiscalia*" van respectievelijk 11 en 17 september 2019 (stukken 11 en 12);
- uittreksels uit het rapport "*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 13);
- bewijzen met betrekking tot de identiteit van verzoekende partijen (stuk 14).

2.2.2. Op 26 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat de artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is en de door hem ingeroepen feiten buiten het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève vallen, omdat (B) deze feiten daarnaast niet geloofwaardig zijn, nu (i) het op zijn minst vreemd is dat de bendeleden zijn nummer konden traceren daar het een privénummer is en enkel gekend is door zijn baas, (ii) het niet geloofwaardig is dat hij zou gevraagd zijn vijfduizend dollar te

geven, maar dat ze niet zeiden waar en hoe dat geld zou moeten worden overhandigd, (iii) hij ook over het incident van 22 september opvallend vaag blijft, (iv) de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aangetast wordt door een aantal vaststellingen over de documenten die hij en verzoekster meenamen, en (v) de overige door hem meegebrachte documenten niet in staat zijn deze vaststellingen in positieve zin te wijzigen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de motieven die verzoekster aanhaalt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming volledig in lijn liggen met de motieven die werden aangehaald door haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, en dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen daar de ingeroepen feiten niet aannemelijk werden bevonden, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten na er te zijn afgeperst en bedreigd door de bende 18, die actief was in de buurt van de bewaakte wijk waar zij tot een maand voor hun vertrek zouden hebben gewoond. Op 11 september 2019 zou verzoeker op zijn werk een telefoon hebben gekregen van een persoon die zich voorstelde als de leider van “de bende van de kolonie” en die zijn echtgenote, verzoekster *in casu*, ervan beschuldigde met de politie te hebben gesproken, waardoor een bendelid werd opgepakt en geslagen. De bendeleider zou goed geïnformeerd zijn geweest over verzoeker en zijn familie en ermee gedreigd hebben hen te doden. Hij zou hen echter uitstel van executie hebben geboden in ruil voor vijfduizend dollar. Verzoeker zou de beller ervan hebben trachten te overtuigen dat zijn vrouw dit niet had gedaan, maar die zou daar geen oren naar hebben gehad, waardoor verzoeker uiteindelijk zou hebben ingelegd. Verzoeker zou verzoekster, die op hetzelfde bedrijf werkte, meteen hebben ingelicht over het telefoontje en samen met haar na hun werk rechtstreeks naar het openbaar ministerie zijn gegaan om klacht in te dienen. Vervolgens zouden zij naar hun huis zijn gegaan om snel wat spullen te verzamelen, om daarna meteen naar verzoeksters ouders te gaan voor de nacht. Daar zouden zij gebleven zijn tot aan hun vertrek. In die periode zou verzoeker regelmatig oproepen hebben gekregen van onbekende nummers die hij niet zou hebben beantwoord en uiteindelijk zou hij zijn sim-kaart hebben vernietigd. Ook verzoekster zou vanaf zeker ogenblik meermaals zijn gebeld en na één keer te hebben opgenomen latere oproepen hebben genegeerd. Verzoekende partijen verklaren al gauw te hebben besloten dat ze hun land van herkomst zouden verlaten. Op 22 september 2019 zouden zij naar hun huis zijn teruggekeerd om spullen op te halen. Daar zouden zij zijn aangesproken door een man van wie zij vermoedden dat het een bendelid

was en die hen op agressieve toon vroeg wat ze aan het doen waren en waar ze naartoe gingen. Zij zouden evenwel geweigerd hebben hem die informatie te geven, waardoor hij weer zou zijn weggegaan. Verzoekende partijen verklaren nog tot eind september te hebben gewerkt en El Salvador op 10 oktober 2019 te hebben verlaten. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen zij te vrezen dat zij en verzoeksters minderjarige zoon door de bende 18 zullen worden vermoord.

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen onder meer documenten neer die betrekking hebben op de klacht die zij op de avond van 11 september 2019 zouden hebben ingediend bij het openbaar ministerie (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map met 'documenten', nrs. 16 en 20). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de wijze waarop zij deze documenten hebben verkregen. Verzoeker verklaarde tweemaal op het openbaar ministerie te zijn geweest, een eerste keer om aangifte te doen en vervolgens een week later om een document op te halen als bewijs van het feit dat ze daar geweest waren (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11). Verzoekster ontkende echter dat zij en verzoeker na 11 september 2019 nog op het openbaar ministerie zijn geweest. Het document van 17 december 2019 werd volgens haar na hun vertrek door haar vader opgestuurd naar het adres van het opvangcentrum in België. Haar vader zou een certificaat hebben aangevraagd van de klacht die zij eerder hadden ingediend en daarbij als reden hebben aangegeven "*dat het voor België was*" (adm. doss., stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Deze verklaringen stroken niet met die van verzoeker, noch met de vaststelling dat het document van 17 december 2019 verzoekers handtekening draagt. Deze tegenstrijdigheden worden niet opgeheven door de uitleg in het verzoekschrift dat verzoekende partijen op de dag dat zij klacht gingen indienen slechts het documentje meekregen dat zij als bijlage voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 11) met de belofte dat het "*volledige*" document van hun klacht een week later beschikbaar zou zijn, doch dat toen zij een week later op 17 september 2019 opnieuw naar het openbaar ministerie gingen, dit document nog steeds niet klaar was en zij op hun vraag een document meekregen om als bewijs te dienen in het kader van hun beschermingsaanvraag in België. Aldus bevestigen verzoekende partijen bovendien de pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris-generaal dat het document van 17 december 2019 een gesolliciteerd karakter heeft daar het specifiek werd afgeleverd om te worden gebruikt in het kader van een migratie naar België. Volgens verzoekster is het document in het administratief dossier van vier pagina's het aangevraagde certificaat van de akte van hun klacht dat hun vader zou hebben verkregen na daartoe te zijn gemachtigd via de notaris (adm. doss., stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8), wat niet strookt met de bewering in het verzoekschrift dat verzoekende partijen het "*officiële*" document met betrekking tot hun klacht nooit ontvangen hebben. Verder betwisten verzoekende partijen de pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris-generaal dat de neergelegde documenten geen inhoudelijke informatie betreffende de door hen ingeroepen feiten bevatten, behoudens de vermelding dat de klacht betrekking heeft op het misdrijf 'afpersing' en dat zij hoogstens kunnen getuigen van het feit dat zij aangifte hebben gedaan niet, laat staan dat zij deze vaststelling weerleggen.

Tevens legden verzoekende partijen een bewijs van de scholing van de zoon van verzoekster neer (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nr. 17). Verzoekster verklaarde hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij dit document heeft aangevraagd na het incident als bewijs dat haar zoon in de achtste graad zat en dat de school er als datum 11 september 2019 heeft opgezet (adm. doss., stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 9-10). De adjunct-commissaris-generaal acht het in de bestreden beslissingen weinig geloofwaardig dat verzoekende partijen in de gegeven omstandigheden reeds op de dag van het incident een document aan de school zouden aanvragen. De Raad stelt vast dat uit hun verklaringen niet blijkt dat zij die dag nog langs de school zijn gepasseerd om de zoon van verzoekster op te halen. Verzoeker verklaarde dat zij op 11 september 2019 na hun werk rechtstreeks naar het openbaar ministerie zijn gegaan om klacht in te dienen en dat ze daarna snel thuis enkele spullen zijn gaan ophalen alvorens naar de ouders van verzoekster te gaan, waar hun zoon zich bevond (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6, 9 en 10). Ook verzoekster verklaarde dat haar zoon die avond reeds bij haar ouders was (adm. doss., stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5 en 7). In hun verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat verzoeker heeft uitgelegd dat onder normale omstandigheden de ouders van verzoekster verzoeksters zoon van school gingen halen, maar dat zij op die dag vanwege de gebeurtenissen hadden aangekondigd dat ze er zelf naartoe zouden gaan en die avond thuis zouden komen slapen. Deze uitleg vindt evenwel geen steun in de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit zijn bewoordingen dat zij gezien de gebeurtenissen zeiden "*dat we zelf naar daar zouden gaan om de nacht door te brengen*" blijkt duidelijk dat verzoeker doelt op het

huis van verzoeksters ouders en niet op de school van haar zoon (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Waar kan worden aangenomen dat verzoekende partijen de zoon van verzoekster niet zonder verdere formaliteiten van school konden halen en daar met de leerkrachten moesten over praten, kan het in het licht van de omstandigheden niet overtuigen dat deze formaliteiten reeds zouden zijn afgerond op de dag dat verzoekende partijen telefonisch werden bedreigd, gelet op de datum vermeld op het bewijs van scholing. In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschrift suggereren dat dit bewijs niet op de dag van het incident werd opgesteld en verkregen maar dat daarin louter *“de terugtrekking van het kind van school op de dag van het incident werd geformaliseerd”*, dient te worden gewezen op de verklaring van verzoekster dat haar zoon pas een week na het incident met school is gestopt (adm. doss., stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7). Er kan niet worden ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom de school een attest dat moet dienen als bewijs van de scholing van verzoeksters zoon zou antedateren.

Voorts legden verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure de brieven neer waarmee zij daags na de bedreiging op 11 september 2019 ontslag zouden hebben aangevraagd bij hun werkgever (adm. doss., stuk 8, map met ‘documenten’, nrs. 9 en 10). Gelet op hun verklaringen dat zij nog tot eind september 2019 hebben gewerkt, werden zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met het feit dat zij in deze brieven vragen hun contract te beëindigen op 19 september 2019. Zowel verzoeker als verzoekster verklaarden dat dit de datum was waarop zij zelf wilden stoppen maar dat zij langer zijn blijven werken omdat zij een opzegtermijn moesten volmaken om een ontslagvergoeding te kunnen krijgen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10, 11 en 12, en stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7). In de bestreden beslissingen wordt het niet geloofwaardig geacht dat verzoekende partijen hiervan niet op de hoogte zouden zijn geweest gezien het feit dat zij reeds lang op deze plaats werkten. In hun verzoekschrift lichten verzoekende partijen toe dat zij in hun respectievelijke brieven hebben gevraagd om op 19 september 2019 te worden ontslagen omdat de salarissen op de twintigste van elke maand werden betaald en zij te goeder trouw geloofden dat hun contract kon worden opgezegd voordat de nieuwe *“salarisperiode”* begon. Deze reden hebben verzoekende partijen echter niet vermeld toen hen tijdens hun persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd waarom zij aangaven te willen stoppen op 19 september. Het betreft hier dan ook een loutere toevoeging *post factum*, die bovendien ook niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verder herhalen verzoekende partijen dat zij zo snel mogelijk wilden kunnen stoppen met werken om elk gevaar te vermijden. In dit opzicht kan niet worden ingezien waarom ze de opzegtermijn nog zouden hebben gerespecteerd, louter en alleen om de vertrekpremie te kunnen krijgen. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat het niet mogelijk was om de 19de september te stoppen omdat de periode van vijftien dagen contractueel was vastgelegd. Nochtans blijkt uit hun verklaringen niet dat er andere consequenties verbonden waren aan de vroegere stopzetting van hun contract dan het verzaken aan de vertrekpremie (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11 en 12, en stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7). Dergelijke financiële beweegredenen kunnen niet worden verenigd met hun verklaringen volgens dewelke de bendeleider aan de telefoon duidelijk had laten verstaan dat hij wist waar zij werkten en met de vrees die zij hierdoor zouden hebben gehad. Waar verzoekende partijen de dossierbehandelaar verwijten een waardeoordeel te vellen met de vraag *“Waarom de volgende dag je ontslag al indienen, het is een ingrijpende gebeurtenis, maar gebeurt veel in El Salvador. Je woonde in een gesloten wijk. Waarom dan al?”*, heeft hun kritiek geen betrekking op de vaststellingen en overwegingen die de bestreden beslissingen schragen en is zij bijgevolg niet dienstig.

Verzoekende partijen legden ook de boekingsaanvraag en de facturen met betrekking tot hun vluchten neer (adm. doss., stuk 8, map met ‘documenten’, nrs. 18 en 19). De adjunct-commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht het volgende op:

“Nog straffer is het feit dat uit de documenten van het reisbureau blijkt dat jullie reeds op 4 september 2019 een voorstel met vertrekdatum kregen, dus vóór het incident van 11 september 2019 en de herboeking naar oktober dateert volgens dit document van 12 september 2019, zijnde daags na het vermeende incident. Dit wijst er op dat jullie reeds voor 11 september 2019 de intentie hadden om het land te verlaten. Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde ze dat ze ‘niet wist waarom die data erop werden gezet’ en dat ‘het samenhangt met de facturen waarop de data van 20 en 25 september staan’ (persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 9). Dit is niet geloofwaardig. Dat er zomaar twee andere data zouden worden gebruikt zonder reden valt niet te verklaren (zie documenten 18 en 19).”

Met hun betoog in het verzoekschrift dat de data die op de documenten van het reisbureau vermeld staan inderdaad verkeerd zijn en hun verwijzing naar fotokopieën van de facturen die zich reeds in het

administratief dossier bevinden (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 10), alsook naar de verklaringen die zij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegden, verklaren verzoekende partijen de vastgestelde discrepantie niet. De bij het verzoekschrift gevoegde bevestiging door het reisbureau (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 9) is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en wordt bijgevolg niet in overweging genomen.

De hoger vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot documenten die door verzoekende partijen worden neergelegd ter staving van hun relaas hebben naar het oordeel van de Raad tot gevolg dat aan de beweerde reden van hun vertrek geen geloof kan worden gehecht.

Hun geloofwaardigheid wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen hebben afgelegd over de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen en over de wijze waarop de bende zou zijn te werk gegaan. Verzoekende partijen verklaarden dat een leider van de bende 18 verzoeker op 11 september 2019 opbelde met de bedoeling hem af te persen voor vijftuizend euro, maar dat verzoeker de telefoon aflegde en dat zij dezelfde dag nog klacht indienden bij het openbaar ministerie. In de daaropvolgende dagen zou verzoeker door hetzelfde nummer meerdere keren zijn opgebeld, maar verzoeker zou niet meer opgenomen hebben en uiteindelijk het nummer geblokkeerd hebben. Vervolgens zouden andere onbekende nummers hem hebben proberen te bereiken. Zowel verzoeker als verzoekster verklaarden tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de bende verzoekster begon te bellen drie dagen nadat zij klacht hadden ingediend (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6, en stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5 en 6). Echter, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker dat ze verzoekster begonnen te bellen "*sinds de dag van de aangifte*" (adm. doss., stuk 9, vragenlijst verzoeker, vraag 3.5). Verzoekster verklaarde bij de DVZ dat ze haar pas ongeveer zes dagen later voor het eerst belden (adm. doss., stuk 9b, vragenlijst verzoekster, vraag 3.5). In hun verzoekschrift geven verzoekende partijen dan weer aan dat verzoekster haar telefoon nietsvermoedend opnam toen zij op 23 september 2019 werd gebeld en geen idee had dat het de bende kon zijn omdat die alleen haar man hadden gebeld. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van hun verklaringen in ernstige mate. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de bende niet eerder zou hebben geprobeerd om verzoekster te bellen na talloze vruchteloze pogingen om verzoeker te contacteren. Het openbaar ministerie zou het telefoonnummer van verzoekster immers hebben genoteerd toen verzoekende partijen daar op 11 september 2019 klacht kwamen indienen en verzoekende partijen stellen te vermoeden dat de bende het via die weg zou hebben bemachtigd (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6). Evenmin aannemelijk is dat wanneer de bende er dan eindelijk weer in slaagt om verzoekende partijen te contacteren, zij niet meteen haar dreigement en eis tot betaling herhaalt alsook duidelijk maakt wat zij concreet van verzoekende partijen verwacht. Sterker nog, niettegenstaande verzoekende partijen door een bendelid zouden zijn benaderd toen zij op 22 september 2019 naar hun woning terugkeerden om spullen op te halen, zou die enkel hebben geïnformeerd wat ze aan het doen waren en waar ze naartoe gingen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10, 11 en 12, en stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5 en 8). Het is weinig aannemelijk dat verzoekende partijen, nadat zij herhaaldelijke telefoontjes van de bende hadden genegeerd en zich onvindbaar hadden gemaakt door naar de ouders van verzoekster te verhuizen, verder met rust zouden zijn gelaten op het moment dat zij door een bendelid zouden zijn opgemerkt aan hun woning. Minstens dient te worden besloten dat deze ontmoeting, als ze al zou hebben plaatsgehad, geen verband houdt met de bedreiging die verzoekende partijen eerder zouden hebben gekregen, zoals ook in de bestreden beslissingen op pertinente wijze wordt opgemerkt. Verzoekende partijen brengen geen elementen of argumenten aan die hieraan afbreuk kunnen doen.

Voorts wijst de Raad op de volgende incoherentie in verzoeksters verklaringen. Volgens verzoekster weten noch haar ouders noch haar schoonouders om welke reden zij en verzoeker precies El Salvador verlaten hebben. Zij verklaarde dat zij niet heel het probleem hebben uitgelegd en louter gezegd hebben dat ze weg wilden voor hun veiligheid en dat ze geen oproepen moeten opnemen van vreemde nummers. Verder zouden zij hen niets hebben verteld (adm. doss., stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10). Nochtans verklaarde verzoekster tevens dat haar vader bij het parket een certificaat van de klacht heeft aangevraagd die verzoekende partijen naar aanleiding van de telefonische bedreiging op 11 september 2019 zouden hebben ingediend en dat hij dit document naar hen heeft opgestuurd in België (*ibid.*, p. 8). Dat verzoekende partijen verzoeksters vader in die omstandigheden niet in detail zouden hebben ingelicht over wat hen precies overkomen was, acht de Raad volstrekt niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen blijven verzoekende partijen in gebreke de door hen aangevoerde feiten en gebeurtenissen *in concreto* aannemelijk te maken. Zij legden in het kader van de administratieve procedure naast de hoger reeds besproken documenten geen andere documenten neer die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven. De overige documenten hebben immers betrekking op hun identiteit en die van verzoeksters zoon, hun werk, hun ontslag, hun eigendom, en een geplande reis naar Panama, elementen die niet in twijfel worden getrokken maar geen verband houden met de kern van hun vluchtrelaas (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nrs. 1-8, 11-15, 21 en 24). De algemene informatie die verzoekende partijen bijbrachten over het geweld in El Salvador heeft geen betrekking op hun persoon of de door hen aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten en is om die reden niet dienstig (*ibid.*, nrs. 22 en 23).

Nu geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten noch aan de vrees die zij daardoor stellen te hebben, is de vraag of deze feiten vervolging uitmaken in vluchtelingenrechtelijke zin op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep dan wel een (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant. De verwijzing naar algemene informatie gevoegd bij het verzoekschrift en daarin beschreven risicoprofielen volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Waar zij de adjunct-commissaris-generaal verwijten onvoldoende rekening te hebben gehouden met "*de situatie van jongeren en familieleden van politiewerkers, zoals verzoeker, met betrekking tot gewapende groepen in El Salvador*", laten verzoekende partijen na dit *in concreto* toe te lichten en te betrekken op hun persoonlijke situatie, nog daargelaten de vaststelling dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker werkzaam was als of familie is van een politiewerker.

Aangezien verzoekende partijen in gebreke blijven *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in El Salvador worden vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève, is hun betoog met betrekking tot het gebrek aan bescherming door de Salvadoraanse autoriteiten niet dienstig.

Voorts betwisten verzoekende partijen de argumentatie van de adjunct-commissaris-generaal dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen worden vervolgd of blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. De Raad is evenwel van oordeel dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt bijgebracht niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel enige persoonlijke vrees voor vervolging dienen te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de

individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt

UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (zie: “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt haar/zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN